

PŘEDPLATNÉ NA ROK 2002

Roční předplatné (11 čísel) na rok 2002 činí 195 Kč včetně poštovného. Můžete je uhradit přiloženou složenkou nebo bankovním převodem na účet č. 122918389/0800 (ČS) var. symbol 332. Prosíme vás o oznámení všech změn (přihlášení se k odběru, zrušení odběru, změna adresy, počtu odebíraných výtisků apod.), není možné zjišťovat tyto informace o plátcích pouze z bankovního výpisu. *Moc děkujeme všem, kteří na OPUSCULUM přispěli částkou přesahující stanovené předplatné. Díky za Vaši podporu a velkorysost!*

O B S A H

Zprávy z provincie	1
Krystal OP	4
SITA – Společnost Tomáše Akvinského	5
Hnutí Pro život ČR	6
Prosby o modlitby	7
Laická sdružení sv. Dominika	7
Ch. Schönborn OP: Zsvěcený život	8
G. Anderson OP: Pilíře dominikánského života	19
R. Cantalamessa: „Obrátte se...“	22
Kateřina de Ricci: Verše o utrpení našeho Pána Ježíše Krista	26

OPUSCULUM

Měsíčník České dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko

České dominikánské provincie

Adresa redakce:

Dagmar Ester Kopecká

Na Zlíchově 221/8, 152 00 Praha 5

tel./fax: 02/515 546 69;

e-mail: ester@op.cz

Uzávěrka dalšího čísla: 20. 3. 2002

KALENDÁŘ AKCÍ ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

20. 4. 2002	zasedání provinční rady LSSD
25. 5. 2002	hlavní pout' do Jablonného v Podještědí (750. výročí úmrtí sv. Zdislavy)
21. 9. 2002	setkání Rady vyšších představených OP
11. - 13. 10. 2002	setkání formátorů LSSD
9. 11. 2002	setkání české dominikánské rodiny

ZPRÁVY Z PROVINCIALÁTU**Chod provincialátu**

V souvislosti s předáním officia představeného v Uherském Brodě se fr. Alvarez přestěhuje trvale do Prahy v průběhu března. Do té doby bude v Praze v úterý a středu, pokud nebude muset výjimečně být na jednání s biskupy mimo Prahu.

Na provincialátě bude fr. Alvarez k dispozici v tyto dny:

– úterý– 10.00 - 12.00, především pro dominikánskou rodinu

– středa – 9.00 - 12.00, 14.00 - 16.00

Je lépe všechna setkání domluvit dopředu telefonicky (na provincialát v úterý a středu).

Výjezdy a důležité termíny fr. Alvareze

12. 3. Praha – provinční rada

25. 3. - 28. 3. návštěva magistra řádu

Personální změny učiněné provinční kapitulou v Olomouci

syndik provincie: kapitulou ustanoven fr. Martin Dvořák

socius provinciála: provinciálem a definitorem ustanoven fr. Damián Němec

knihožník provincie: kapitulou ustanoven fr. Efrém Jindráček

archivář provincie: kapitulou ustanoven fr. Štěpán Filip

regent studií: magistru Řádu kapitulou navržen fr. Štěpán Filip

moderátor generálního studia: kapitulou ustanoven fr. Štěpán Filip

magistr noviců: kapitulou ustanoven fr. Antonín Krasucki

magistr kleriků: kapitulou ustanoven fr. Antonín Krasucki

magistr bratří spolupracovníků: kapitulou od 1. 9. 2002 ustanoven fr. Vojtěch Soudský

promotor pro povolání: kapitulou ustanoven fr. Česlav Plachý

promotor pro trvalou formaci: kapitulou ustanoven fr. Martin Dvořák

KRÁTKÁ NÁVŠTĚVA MAGISTRA ŘÁDU

Magistr řádu fr. Carlos Alfonso Azpíroz Costa se v prvních měsících svého úřadu snaží seznámit se situací řádu ve světě, proto krátce navštíví většinu provincií.

V březnu navštíví Rusko, Litvu, Ukrajinu, Polsko a Českou republiku. V naší zemi bude ve dnech 25. - 28. 3. (Svatý týden), přijede z Wroclawi v pondělí a odjede ve čtvrtek ráno do Krakova. V pondělí 25. 3. navštíví krátce Jablonné v Podještědí a večer se setká s bratry v Praze, v úterý 26. 3. se setká v Praze s provinční radou, odpoledne odjede do Olomouce, ve středu následují setkání s bratry v Olomouci.

Kromě setkání s bratřími bude také možné se s ním krátce (ale opravdu jen krátce) sejít v Olomouci, kde bude kázat při konventní mši sv. v klášterním kostele slavené v 18.00 hodin. Po mši sv. a po nešporách bude možné se s ním krátce setkat v klášteře na půl hodiny. I když je to málo, více nelze žádat, protože díky cestování a mnoha setkáním a rozhovorům bude unavený.

PRAŽSKÝ KONVENT

modlitební společenství – každou středu od 19.45 hod. v sakristii

úklid kostela sv. Jiljí – každý čtvrtek od 7.30 hod. UVÍTÁME NOVÉ POMOČNÍKY

Oázy – pondělí v 16.30, úterý v 17.00, středa v 16.30 hod. v malé hovorňě

Schola Dominicana – zkouška každý čtvrtek po mši sv. (tj. v 19.10 hod.)

Přednášky

Mons. Dominik Duka OP: Výklad knihy Sirachovec podle JB

21. 3. v 19.45 v kapli sv. Zdislavy

P. Tomáš Pospíšil OP: Andělé – vybraná témata patristické teologie (cyklus Teologie pomalým krokem)

12. 3. Andělé a svátosti podle círk. Otců

19. 3. Andělé strážní podle círk. otců od 19.45 v čítárně

Společnost pro církevní právo pořádá 20. 3. od 18.00 v čítárně kláštera pane-lovou diskusi na téma **Forma uzavření manželství**. Moderuje P. Rajmund J. Tretera OP.

J. Fuchs: Kritické dějiny moderní filosofie každé úterý ve 20 hod. a čtvrtek v 17 hod. ve velké hovorňě (čtvrteční téma je shodné s úterním)

Farnost při kostele sv. Jiljí shání kostelníka na částečný úvazek. Nástup možný ihned.

Jan Rajlich OP, tel. 02/242 18 439

e-mail: jan_op@volny.cz

PLZEŇSKÝ KONVENT**Přednášky**

Dogmatická teologie – každé úterý od 19.15 hod. ve společenském sále (P. Cyprián OP) – nekoná se 5. 3. v době jarních prázdnin

Biblistika – druhá a čtvrtá středa (13. 3. a 27. 3.) od 19.15 hod. ve společenském sále (P. Pavel OP)

Kritické dějiny novověké filosofie – první a třetí středa (6. 3. a 20. 3.) od 19.15 hod. ve společenském sále (J. Fuchs)

Duchovní život – každý čtvrtek od 19.15 hod. (PEC) – nekoná se 7. 3. v době jarních prázdnin

750. výročí úmrtí sv. Zdislavy

V květnu 2002 bude v muzeu v České Lípě a na hradě Lemberku otevřena výstava o sv. Zdislavě.

ZMĚNY TELEFONNÍCH ČÍSEL A ADRES

Redakce OPuscula a provinční moderátor LSSD: e-mail: ester@op.cz

Změna telefonních čísel sester dominikánek na Černé ul.

prečíslování proběhne od 11. 3. do 17. 3. 2002

vrátnice KDS	ředitelna + fax	konvent sester
staré číslo: 24 91 88 64	staré číslo: 24 92 10 70	staré číslo: 24 91 98 02
nové číslo: 24 93 44 96	nové číslo: 24 93 68 56	nové číslo: 24 93 46 55
od 22. 9. 2002: 224 934 496	od 22. 9. 2002: 224 934 856	od 22. 9. 2002: 224 934 655

JUBILEA BRATŘÍ A SESTER

4. 3.	Fr. Cyprián Suchánek	28. narozeniny
6. 3.	Fr. Bartoloměj Kulhavý	81. narozeniny
15. 3.	S. M. Česlava Talafantová	60. narozeniny
23. 3.	Fr. Bernard Špaček	48. narozeniny
25. 3.	S. M. Libuše Šedivá	90. narozeniny

Blahopřejeme a vyprošujeme požehnaný a radostiplný život ve službě Pánu.

OLIVA**knihkupectví a galerie**

nejúplnější produkce literatury a časopisů z oblasti křesťanství, judaica, pravoslaví.
knihy z oblasti historie a filozofie
malá prodejní galerie dřevěných plastik a obrazů.

Adresa: Jilská 7, 110 00 Praha 1

Otevřeno: po-pá 10-18 hod.

Tel. 0606/657 544

E-mail: knihy-oliva@quick.cz

Internetové knihkupectví:

http://web.quick.cz/knihy-oliva

Těšíme se na Vaši návštěvu a objednávky!

NAKLADATELSTVÍ KRYSTAL OP

Husova 8, 110 00 Praha 1, e-mail: krystalop@volny.cz, http://krystalop.op.cz, tel. (02) 242 377 50

CESTA PRAVDY, CESTA KŘÍŽE

32 s.

s použitím básní a linorytů Pavly Vaňkové a úryvků z díla Sv. Kateřiny Sienské Dialog s Boží Prozřetelností (Krystal OP, Praha 1998) sestavila Eva Fuchsová

JERUZALÉMSKÁ BIBLE

PRACOVNÍ VYDÁNÍ ČESKÉ VERZE

dosud vyšly svazky

❖ **PENTATEUCH** (knihy Geneze, Exodus, Levitikus, Numeri, Deuteronomium)

pět knih Mojžíšových vyšlo poprvé ve třech svazcích, nyní nabízíme jejich 2. vydání v jednom celku, jenž obsahuje předmluvu překladatele a úvod k Penta-teuchu, brož., 336 stran, 150 Kč

❖ **JOZUE, SOUDCŮ, RUT**

svazek IV (2. vyd.), s úvodem k těmto knihám a ke knihám Samuelovým a Králů, brož., 112 stran, 80 Kč

❖ **KNIHY SAMUELOVY A KRÁLŮ**

svazek V (rozebrán, plánován dotisk)

❖ **KNIHY KRONIK, EZDRÁŠ, NEHEMIÁŠ**

svazek VI, s úvodem k těmto knihám a plánkem jeruzalémských hradeb podle Nehemiáše, brož., 170 stran, 80 Kč

❖ **TOBIÁŠ, JUDIT, ESTER, KNIHY MAKABEJSKÉ**

svazek VII, s úvodem k těmto knihám a dodatky (chronologické tabulky; rodokmen dynastií Asmonovců a Herodovců; kalendář; míry a váhy), brož., 206 stran, 115 Kč

❖ JOB

svazek VIII, s obecným úvodem k poučným knihám a k Jobovi, brož., 80 stran, 60 Kč

❖ ŽALMY

svazek IX obsahuje úvod k Žalmům a poznámku českých překladatelů, brož., 208 stran, 172 Kč

❖ **PŘÍSLOVÍ, KAZATEL, PÍSEŇ PÍSNÍ**

svazek X, s úvodem k jednotlivým knihám, brož., 104 stran, 88 Kč

❖ **KNIHA MOUDROSTI, SIRACHOVEC**

svazek XI, s úvodem k oběma knihám, brož., 160 stran, 136 Kč

❖ IZAIÁŠ

svazek XII, s obecným úvodem k prorockým knihám, brož., 176 stran, 150 Kč

připravujeme

❖ **JEREMIÁŠ, NÁŘKY, BARUCH** (svazek XIII)

Jednotlivé svazky si můžete objednat na adrese: nakladatelství. Při odběru více svazků výrazná sleva. Zájemcům dále nabízíme titul: František X. HALAS, *Co je Jeruzalémská bible a proč by se měl vydat její překlad do češtiny?* (Brno, 1991) brož., 40 stran, 15 Kč.

SITA – SPOLEČNOST TOMÁŠE AKVINSKÉHO

V sobotu 15. prosince 2001 se v pražském dominikánském klášteře opět uskutečnilo setkání Společnosti Tomáše Akvinského – SITA. Tématem byl vztah filosofie a teologie. Účast byla poměrně široká. Sešli se tu jak profesoři, vyučující, tak studenti ze čtyř universit: Praha UK: Václav Wolf, Stanislav Sousedík, Cyril Feranc O.Praem, Lukáš Novák; Olomouc UP: Štěpán Filip, Petr Dvořák, Jiří Florián, Martin Schmied; Brno MU: Petr Osolsobě; České Budějovice JU: Tomáš Machula a další badatelé. Celkem 18 účastníků.

Po krátkém zahájení v 9:00 zazněly dva příspěvky z řad členů – dominikánů: Štěpán Filip (prezident Společnosti) přednášel o místě filosofie v teologii podle encykliky papeže Jana Pavla II. *Fides et ratio*. Jejím jádrem bylo výslovné ocenění Tomášova vkladu do křesťanského myšlení, které církevní magisterium zvláštním způsobem doporučilo a ocenilo. Následovala diskuse a rozprava o jednotlivých aspektech této otázky, při které se vystřídal řada účastníků.

Po přestávce přednesl svůj příspěvek Efrém Jindráček na téma Filosofie bytí a formulace dogmatu. Příspěvek měl objasnit nezbytnost základních ontologických principů v každém smysluplném výroku a tím i existenci přirozené filosofie, která byla mimořádným způsobem vědecky zpracována a rozvedena v Tomášově díle. Následovala opět diskuse, která svým rozsahem vlastně převýšila i samotnou délku jednotlivých příspěvků, což bylo jednoznačně ku prospěchu věci. Řada účastníků se tak lépe poznala a informovala.

Setkání skončilo společným obědem a bylo dohodnuto, že další se uskuteční koncem června 2002 a tématem bude „slovo a řeč“.

E. J.

Kontaktní adresa sekretariátu:
Společnost Tomáše Akvinského
Husova 8, 110 00 Praha 1
e-mail: efrem.jindracek@quick.cz

Ministerstvo vnitra ČR naši společnost registrovalo pod IČO 265 47 465. Děkujeme všem příznivcům, kteří by mohli jakkoli přispět na činnost společnosti, zvláště pak na vydání jejích akt (tištěné příspěvky a stanovy) v nakladatelství Krystal OP.

HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR

POCHOD PRO ŽIVOT 2002

Na letošní sobotu 23. března se chystá druhý pražský Pochod pro život. Všechny srdečně zveme do Týnského chrámu na Staroměstském náměstí v Praze, kde ve 13 hodin začíná Pochod pro život mší svatou celebrouvanou arcibiskupem Karlem Otčenáškem. Od 12:30 je možno připojit se k modlitbě růžence. Ti, kteří nebudou mít možnost přijet do Prahy, se mohou spojit v modlitbě prostřednictvím Radia Prohlas, které bude mši svatou přenášet přímým přenosem.

Je dobré stručně si připomenout smysl akce, jíž je upozornění veřejnosti na přetrvávající legalizované projevy neúcty k lidskému životu a naše postoje k těmto jevům.

Otec arcibiskup Karel Otčenášek v loňském roce zdůraznil, že přišel mezi účastníky Pochodu pro život jako zástupce katolické církve a že jeho následující slova vyjadřují její stanovisko. Uvedl, že církev má na problém ochrany lidského života vyhraněný názor. Zásadně odmítá hřích potratu, ale to neznamená, že nechce vidět okolnosti, jež k němu často vedou – různé těžkosti a stresy, ale i nevědomost. Staví se naopak za účinnou pomoc matkám v nouzi. Je třeba usilovat, aby se každé počaté dítě mohlo narodit, ale také, aby mohlo i šťastně žít.

Na níže uvedené adrese je možno si objednat plakáty zaměřené především na osvětu nevěřící části naší společnosti. Tyto plakáty budou v březnu vystaveny v městské hromadné dopravě ve větších městech ČR a díky mnoha dobrovolníkům také na mnoha dalších místech (nástěnky, menzy, ordinace lékařů, centra mládeže, atd.). Pokud byste i Vy mohli pomoci, aby se tyto informace probouzející svědomí dostaly tam, kde to je potřeba, je nutná i Vaše pomoc. Plakáty jsou udělány nadčasově, proto se dají použít nejenom v březnu, ale kdykoli. Možné formáty: A4, A3, A2 na výšku, A3 na šířku.

Bližší informace: Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5
tel.: 0603-976231, e-mail: info@prolif.cz, http://prolif.cz

Modlitby za nenarozené děti

Zveme všechny lidi dobré vůle ke společné modlitbě růžence a proseb za nenarozené děti, těhotné maminky, zdravotnický personál a jiné potřeby. Scházíme se pravidelně každý první a třetí čtvrtek v měsíci od sedmi hodin ráno před porodnicí U Apolináře v ulici Ke Karlovu na Praze 2.
Data příštích modlitebních setkání:
7. 3., 21. 3., 4. 4., 18. 4., 2. 5., 16. 5., 6. 6., 20. 6. 2002.
Pán Bůh zaplať všem, kteří jsou s námi spojeni v modlitbě.

PROSBY O MODLITBY

- ❖ za nového otce provinciála fr. Alvareze, kéž se pod jeho vedením rozvíjí apoštolské poslání celé dominikánské rodiny
- ❖ za otce Vladimíra Koudelku OP, za jeho zdraví; aby ho Pán zachoval a on dále mohl rozdávat z bohatství svého srdce
- ❖ za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA
- ❖ za časopis Amen
- ❖ za nové spolupracovníky pro farnost u kostela sv. Jiljí v Praze
- ❖ za 1. pražské sdružení LSSD
- ❖ za nemocné členy dominikánské rodiny
- ❖ za vážně nemocného syna jedné naší sestry z LSSD

LAICKÁ SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

ZASEDÁNÍ PROVINČNÍ RADY LSSD se bude konat v sobotu 20. 4. 2002 od 9.00 hodin v dominikánském klášteře v Praze (Husova 8, Praha 1 - Staré Město) s následujícím rozvrhem: 9.00 mše sv. v kapli sv. Zdislavy, 10.00 jednání (čítárna v 1. patře kláštera), 12.15 hodinka během dne, 13.00 oběd, 14.00 pokračování jednání

Přihlášky na zasedání zašlete do 31. 3. 2002 provinční moderátorce (možno nechat vzkaz na záznamníku nebo poslat e-mail: krystalop@volny.cz).

ZPRÁVY Z MÍSTNÍCH SDRUŽENÍ

MS NIVNICE (představená Marie Maria Šrubařová)

Naše sestra Zdenka Dominika Starobová oslavila 22. 2. 2002 své 60. narozeniny. Gratulujeme a vyprošujeme hojnost Božího požehnání.

3. PRAŽSKÉ SDRUŽENÍ (představená Hana Markéta Váňová)

Zveme Vás na pravidelná setkání, která se konají vždy jednou měsíčně v klášteře u sv. Jiljí na téma „Dominikánští svatí“: 18.30 mše svatá, 19.15 nešpory, 20.00 setkání v hovorně kláštera ❖ 11. 3. Bl. Jordán Saský; 15. 4. Sv. Kateřina Sienská; 20. 5. Sv. Zdislava; 10. 6. Sv. Petr a Pavel („Vade et praedica“)

5. PRAŽSKÉ SDRUŽENÍ (představená Dagmar Ester Kopecká)

Pravidelná setkání: 14. 3., 28. 3. („pesachový seder“ na Zlíchově), 11. 4., 25. 4., 9. 5., 23. 5., 6. 6., 20. 6. 2002

**Christoph Schönborn OP
ZASVĚCENÝ ŽIVOT**

Záznam přednášky pronesené na setkání magistrů formace v Olomouci 23. 4. 2001

Milí bratři a sestry!

Je pro mě už téměř neobvyklé být zase mezi bratry a sestrami, protože jako biskup se zřídka dostanu mezi bratry. Tím více mě potěšilo, že jsem mohl přijmout pozvání a přijet mezi vás. Byl jsem požádán, abych vám něco pověděl o **teologii zasvěceného života**. K tomu existuje mnoho pramenů. Budu se opírat především o *Vita consecrata* a současně budu vycházet i z učení sv. Tomáše. Situace zasvěceného života ve 20. století je velmi různorodá. Jsou fáze zániku a odkvětu. Začal jsem svůj noviciát s osmnácti novici a ptám se, kde dnes v Německu nebo Rakousku máme osmnáct noviců? Zažil jsem během osmatřiceti let svého řeholního života mnoho zániků, ale také mnoho nových povstání. Přicházím právě ze svých exercicií, které jsem konal u dominikán-ských sestřenic, ve Společenství Beránka, ve společenství dominikánských sester, které mají ve Vídni svůj dům.

Dnes se ale chceme věnovat teologii zasvěceného života. Když se zahledíme na *Vita consecrata*, v popředí stojí jedna myšlenka. Zasvěcený život má v Ježíši Kristu svůj prototyp. Ježíš Kristus je důvodem, proč existuje zasvěcený život. Důležité je uvědomit si, že zasvěcený život je konkrétní formou, konkrétním výrazem života Ježíše Krista v církvi. Zasvěcený život je současně také obrazem církve. Podstatně patří k církvi. Jako biskup jsem udělal zkušenost, že diecéze bez zasvěceného života není žádnou diecézí. Mnoho z toho, co vám teď chci říct, pochází z mých zkušeností biskupa, stejně tak jako z mých zkušeností řeholníka. Apoštolský list *Vita consecrata* se ve 14. článku snaží položit základy. Základ zasvěceného života je jen v evangeliu, ve zvláštním vztahu ke Kristu. Během svého pozemského života pozval Pán několik osob, aby přijali Boží království do svého vlastního života, aby svůj život postavili do služby tohoto díla – opustit všechno a napodobovat jeho způsob života. Pokusíme se teď v první části jít touto stopou, objevit zasvěcený život jako napodobování způsobu života Kristova. S tím je spojen trinitární charakter zasvěceného života – o tom bude řeč dále – a je s tím spojen i eschatologický charakter zasvěceného života.

Papežský dokument bere za model zasvěceného života Proměnění Páně – *Transfiguratio*. To není tak docela jednoduché. Je náš zasvěcený život prostě jenom proměněním? Papež ale hned na začátku říká: Proměnění na hoře Tábor, **výstup** na horu Tábor, to je jeden prvek zasvěceného života, účast na božském životě Kristově. A je to taky prvek kontemplativního života – nazírat Krista, dívat se na Krista v jeho slávě. Je tady ale taky současně další prvek, kterým je **sestup** z hory, cesta do Jeruzaléma, ke kříži, na Kalvárii. To patří k sobě. Výstup na horu Tábor k nazírání na Krista – kontemplativní prvek – a sestup k námaze všedního dne a k cestě na Golgotu. To papež spojuje s činným životem. Budeme-li mít čas, podíváme se, co nám k tomu říká sv. Tomáš. - Život kontemplativní a život činný. - Teď se papež pokouší zůstat na hoře Tábor – chvíli. A my taky jdeme teď na horu Tábor, a já doufám, že neusneme. Apoštolové na hoře Tábor usnuli.

Povolání k zasvěcenému životu vychází od Otce. Mluví o tom článek 17. ve *Vita consecrata*. – *A Patre ad Patrem*. Jako Ježíš byl poslán Otcem a úplně se dává Otcovi k dispozici, tak má zasvěcený život následovat volání Otce a dát se plně k dispozici Otcovi. Toto je taky jedno z mála míst, kde papež cituje sv. Tomáše. Cituje *Questio 186 II-IIae*, čl. 1. Tam si klade sv. Tomáš otázku, zda zasvěcený život je stavem dokonalosti. V článku 185 se zabýval otázkou, zdali stav biskupů je stavem dokonalosti. To je přirozeně jasné – biskupové objective, úplně objective ... Ale je taky zasvěcený život stavem dokonalosti? Na to odpovídá sv. Tomáš – a právě to cituje papež: „*religiosi dicuntur illi, qui se totaliter mancipant divino servitio quasi holocaustum Deo offerentes.*“ *Religiosi* – tedy řeholníky – se nazývají ti, kteří se plně oddávají službě Bohu tím, že v určitém smyslu přinášejí Bohu *holocaust*, tedy celkovou, totální oběť. Tomáš pak cituje papeže Řehoře Velikého: „Jsou někteří, kteří si nic nerezervují sami pro sebe, kteří všechno obětují Bohu všemohoucímu, své smysly, svůj jazyk, svůj život a vše, co mají. Bohu všemohoucímu to obětují. V tom spočívá *perfectio vitae humanae*, tedy dokonalost lidského života.“ To je taky definice, kterou Tomáš podává o *religio*, o ctnosti zbožnosti. Ctnost zbožnosti (*religio*) spočívá v tom, že se člověk úplně zasvěcuje Bohu (*se totum Deo vovere*). V tomto smyslu je zasvěcený život to, co každý člověk jako člověk dluží Bohu. A nakolik zasvěcený život uskutečňuje toto plné zasvěcení se Bohu, natolik je **objektivně** stavem dokonalosti. Všichni jsme ale pozváni, abychom se stali i **subjektivně** dokonalými. Myslím, že tento aspekt, který papež zdůrazňuje v 17. článku *Vita consecrata*, je velmi důležitý

pro chápání řeholního života v dnešní době. Sebe celého zasvětit Bohu – *totum se Deo consecrare* – to je nejhlubší smysl zasvěceného života. Prototypem tohoto způsobu života je sám Kristus – Syn, který se úplně zasvěcuje Otcovi. (viz 17. kapitola Janova evangelia).

Myslím, že toto je prvek, který dnes zdůrazňujeme jenom velmi málo, aspekt, který je velmi důležitý, chceme-li mít trinitární pohled na zasvěcený život. Jako se Kristus plně svěřuje Otcovi, tak jsme my v zasvěceném životě povolání, abychom se Otcovi zcela darovali. Tři sliby nemají žádný jiný smysl než uskutečňovat toto zasvěcení. – Poslušnost, kterou má Syn vůči Otcovi, úplné odevzdání jako smysl čistoty a chudoba jako naprostá závislost na Otcovi. Touha stát se Kristu úplně podobnými znamená objektivní dokonalost zasvěceného života. To papež zdůrazňuje v článku 18. Mluví o božské životní formě, protože je to forma života Božího Syna. V článku 19. pak papež připomíná, že touhu po této oběti vzbuzuje Duch svatý. On nás vede k této vydanosti s Kristem Otcovi. Dělá to tím, že v církvi vzbuzuje mnoho forem zasvěceného života. Duch svatý je tedy principem jednoty zasvěceného života, je principem jednoty této základní formy vydání se vůči Otcovi, ale je současně principem rozmanitosti forem zasvěceného života v církvi. Jsou tu františkáni, dominikáni, jezuité, jsou tu staré i nové řády, jsou misionářské i kontemplativní řády, existuje nesmírná rozmanitost forem zasvěceného života. To všechno je dílem Ducha svatého, protože situace jsou nesmírně rozmanité a jsou rozmanité i výzvy doby. Tak je zasvěcený život v církvi, jak říká papež, „místem plodnosti trojjediného Boha v tomto světě. Plodnost trinitárního života se projevuje v rozmanitosti charizmat zasvěceného života.“ – Myslím, že zde bychom mohli jmenovat mnoho příkladů, a mnoho zářivých příkladů, kde se zasvěcený život stal projevem trojjediného Boha v dějinách.

Zasvěcený život však není jen výstupem na horu Tábor, ale je taky sestupem na Kalvárii. A proto, jak píše papež v článku 23., má v zasvěceném životě své místo i rozjímání, kontemplace, ukřižovaného Krista. Sv. Dominik říká: „V knize kříže jsem se naučil více než v knihách teologů.“ Tím není řečeno, že bychom tedy teologické knihy neměli číst. Sv. František našel v kříži své povolání, sv. Tomáš měl před křížem svou poslední a snad nejhlubší mystickou zkušenost. V pozorování kříže nachází zasvěcený život své měřítko a věrnost tajemství kříže je pro něj podstatná. Doporučuji, abyste si přečetli, co říká papež v čl. 24. o věrnosti tajemství kříže. Je tu mnoho forem věrnosti tajemství kříže jako uskutečnění *holocaustu*, úplného vydání Otcovi vůči. Tady mají své místo všechny těžké situace řeholního života,

i pronásledování a mučednictví. (V této zemi bylo mnoho těch, kteří to zažili.) Pokora skrytého života, přijetí utrpení, mlčenlivá oběť, odevzdání vůli Otcově, přijetí toho, že ubývá sil, ochota doplňovat, co zbývá vytrpět na utrpení Kristově. Vydání se bližním, přimluva za lidi v nouzi, sdílení a spolunesení těžkostí, služba chudým a nemocným. To je jen několik příkladů pro to, co papež nazývá věrností tajemství kříže. – Rád bych teď připojil jednu osobní vzpomínku: V dominikánském klášteře v Grazu žil bratr Bernhard, jehož cesta utrpení byla skutečně mučednictvím na těle i na duši. Jako mladý bratr jsem k němu občas zašel a říkal jsem mu: „Chtěl bych se jen prostě podívat do vaší tváře.“ Prostě se dívat do jeho tváře, to byla pro mě ohromná útěcha a posila.

Věrnost tajemství kříže. Tady se projevuje život trojjediného Boha v zasvěceném životě. Je s tím ale nerozdílně spojeno velikonoční tajemství. Zasvěcený život má velikonoční charakter. To obsahuje čl. 25. Papež hned na začátku říká: „Z velikonočního tajemství vyplývá také misijní práce...“ Zasvěcený život je ve všech svých dimenzích misionářský, protože je velikonoční. Terezie z Lisieux nikdy neodešla z Karmelu v Lisieux, ale její život v Karmelu byl velikonočně misijní. Byl posláním zmrtvýchvstalého Ježíše – Jděte ke všem lidem! Hlásejte evangelium! – Být misionářem svým kontemplativním životem. Čtu teď život malého bratra Marcela Van, vietnamského redemptoristického laického bratra, který zemřel v komunistickém lágru v roce 1958 a který až neuvěřitelně je žákem sv. Terezie. Tento malý laický bratr, byl i fyzicky docela malý, naprosto mimořádným způsobem zjevuje toto tajemství – být misionářem svou absolutní důvěrou ve zmrtvýchvstalého Krista. Redemptorista, měl mezi svými duchovními otci i dominikány, ti ho ale propustili. Bohužel. Pro mne jsou důležité dva body, které papež zvlášť jmenuje.

– První misijní úkol zasvěceného života máme vůči sobě samým. Konáme ho tím, že své srdce otevíráme duchu Kristovu. Prvním posláním je tedy evangelizace vlastního srdce. Zmrtvýchvstalý dostává prostor v našem životě. To je znamení, které máme dát světu. Na prvním místě, před všemi ostatními věcmi stojí služba Bohu. OPUS DEI (tím nemyslím osobní prelaturu). „*Dei nihil praefertur...*“ říká se v Benediktově Řeholi. Před službou Bohu se ničemu nesmí dávat přednost. To je naše první poslání. Ještě se k tomu vrátím, až budu mluvit o liturgii. Toto znamení mluví samo za sebe. Když svůj život žijeme jako *holocaust*, jako vydání se Bohu, pak to samo ze sebe září. Pak nebudeme potřebovat žádnou publicitu, žádné agitační akce pro náš řád.

– V druhém bodu papež zdůrazňuje: Svým životním stylem máme být pravým znamením Krista ve světě, pravým znamením Zmrtvýchvstalého v tomto světě. To musí být viditelné v každodenním životě. Teď budu citovat čl. 25.: „Protože pak posvátný oděv je znamením zasvěcení, chudoby a spojení s nějakou řeholní rodinou, doporučujeme důrazně, spolu se synodními otci, řeholníkům a řeholnicím, aby nosili svůj řeholní oděv, vhodně přizpůsobený místním i časovým podmínkám.“ Papež samozřejmě připouští, že mohou existovat určitá omezení podle situace. – Pro mě je ale důležitá otázka: Jsme ještě viditelní v naší společnosti? A nebo jsme se, tak říkajíc, vyretušovali z obrazu veřejnosti? Můžeme vidět mladé lidi s červenými, zelenými, modrými nebo žlutými vlasy, s mnoha kroužky všude v obličejí, alenevidíme žádné řeholní oděvy na veřejnosti. Vyretušovali jsme se z veřejnosti.

A konečně tu máme eschatologický rozměr zasvěceného života. O tomto tématu se hodně mluvilo i na koncilu. Zasvěcený život je znamením budoucího světa. Formou zasvěceného života signalizujeme: nemáme zde žádný „trvalý domov“, jak píše list Židům. A nebo jak říká sv. Pavel: „Naše vlast je v nebesích.“ Náš život má být znamením, že tento svět není všechno. Pro toto je tak důležité znamení našeho života podle slibů. To neznamená nečinnost v tomto světě, jak dodává papež. – Pro mě je stále jedním z velkých paradoxů zasvěceného života v průběhu dvou tisíc let, že je za prvé eschatologický, a za druhé nesmírně tvůrčí v tomto světě. Mnohá z velkých děl církve vznikla právě skrze zasvěcený život. Myslím, že o tom je nutno zvlášť přemýšlet ve světě, který je silně poznamenaný Karlem Marxem. Pro Marxe bylo náboženství „opiem lidstva“. My jsme se touto výtkou nechali ve velké míře ovlivnit a nemáme odvahu mluvit o eschatologickém rozměru našeho života. Předhazo-valo se nám: Vy těšíte nebem a nestaráte se o zemi! Myslím, že nám komunismus ukázal, že když se zapomíná na nebe, nebo když se nebe odstraní, jde to na zemi hodně špatně. Řády žily životem eschatologickým, ale budovaly nemocnice. To spolu úzce souvisí. Vášně pro nebe a vášně pro zemi. Sociální angažovanost a eschatologická perspektiva. Lidé, kteří nemají žádnou naději na nebe, nemají ani čas pro angažovanost na zemi. Když je pro mě vším tento život, pak musím dneska mít všechno. A pak nemá smyslu, abych byl chudý, čistý a poslušný.

Kapitoly 26. a 27. mluví o eschatologickém rozměru a angažovanosti ve světě. Protože jako moudré panny očekáváme Krista, jsme zde aktivní. To se ukazuje mimo jiné i tím, že zasvěcený život v průběhu dvou tisíc let byl

jakýmsi vzorem krásy. Kolik nepředstavitelně krásných děl vytvořil zasvěcený život – clunyjská architektura a umění, cisterciácká architektura, sv. František z Assisi, Giotto, Cimabue, Fra Angelico, až k těm velkým barokním klášterům, zvláště v Rakousku. A vedle toho i úžasná tvořivost v sociální oblasti – péče o chudé, starost o děti, o starce, nemocnice, celá ohromná pedagogická činnost řádů. Proč měly kláštery od začátku školy? Řeholníci nebyli žádní fantastičtí apokalyptici, ale měli velký smysl pro zemi. Jezuité v Americe, Las Casas s indiány, Vittoria s lidskými právy, atd. To všechno má co dělat s tímto eschatologickým zaměřením zasvěceného života.

Článek 28. mluví o mariánském rozměru zasvěceného života. Proč mají všechna řeholní společenství zvláštní lásku k Matce Boží, rodinnou důvěrnost k ní? To má něco společného s podstatou zasvěceného života. Protože Maria žije vydanost Ježíše v Duchu svatém vůči Otcovi. A tady je Maria samozřejmě tou, která nás tam vede. Proč je u nás, v dominikánské tradici, tato srdečná láska k Panně Marii tak silná? To má něco společného s nejnuitnější podstatou zasvěceného života. Poslední věta článku 28. *Vita consecrata* říká: „Synovský vztah k Marii tvoří zásadní cestu věrnosti k přijatému povolání a přináší mu nejučinnější pomoc, aby na ní postupoval vpřed a co nejplněji ji prožíval.“

Řeknu ještě pár slov o zasvěceném životě v tajemství církve. Když si připomeneme slova koncilní konstituce *Lumen gentium* a jak byla později shrnuta v Katechismu katolické církve, k církvi patří přednostně laici a zasvěcený stav: jáhni, kněží, biskupové. Kdyby byl ale z církve vyloučen řeholní stav, chyběla by církvi podstatná část. V článku 29. čteme: „Slib evangelních rad patří neoddělitelně k životu a svatosti církve.“ – Odvážím se poněkud provokujícího tvrzení, které mi jednou řekl jeden chytrý laik, sám ženatý s třemi dětmi. V Rakousku, a nejen tam, probíhá diskuse, zda má být celibát dobrovolně nebo ne. Na toto téma mi řekl ten laik: „O tom se v církvi může diskutovat, ale kdyby měl být celibát pro diecezní kněze dobrovolně, dvě věci by musely být v církvi zajištěny: za prvé by musela být manželství ve společnosti v dobrém stavu. Manželství by muselo být společností chráněno. A za druhé by ve společnosti musel kvést zasvěcený život. Ve společnosti, ve které jsou rodiny a manželství bez ochrany, ve které je slabý zasvěcený život, by dobrovolnění celibátu bylo absurdní.“ Myslím, že tento laik měl naprostou pravdu. Proč? Protože v církvi je bezpodmínečně nutné znamení celibátu. To je znamení, které je nejzřetelněji vnímáno. Je to viditelné znamení. Tam, kde je zasvěcený život silný a kvete, jak si myslí

tento laik, je možné představit si i ženatý klérus. Neříkám, má-li pravdu nebo ne. Takto to myslel. V každém případě ale církev potřebuje podstatné znamení, eschatologické znamení zasvěceného života a speciálně celibátního života, života bez manželství, života podle rad, života podle evangelních rad. Proto říká papež v závěru článku 29., a můžeme to číst spolu: „Obraz církve složené pouze z posvěcených služebníků (kněží) a laiků neodpovídá záměrům jejího božského Zakladatele, které můžeme vyčíst z evangelíí a knih Nového zákona.“ Tedy zasvěcený život jako podstatná část církve.

Článek 30. to pak prohlubuje vzhledem k jednotlivým svátostem. Zasvěcený život jako radikalizace křtu, jako rozvinutí milosti biřmování a pak zvláštní plodnost svátosti kněžského svěcení, spojená se zasvěceným životem. A já bych ještě dodal, je to poněkud vyjádřeno v článku 31, že různé životní formy v církvi se navzájem posilují. Živý zasvěcený život jde většinou ruku v ruce s živými rodinami, jde většinou ruku v ruce se vzájemným oceňováním manželství a celibátního života. Pro mne je ohromující vidět jednu skutečnost u neokatechumenátu. Víím, že o neokatechumenátu existují spory, ale vidím zde mnoho působivých a dobrých plodů. Jsou zde jistě taky problémy. Ale co je docela nápadné, je velká úcta k manželství a rodině. A s tím ruku v ruce velká úcta ke kněžskému povolání. Zažil jsem po GMG (*giornata mondiale dei giovani*) v srpnu: neokatechumeni měli velké shromáždění v Circo massimo, sešlo se sto tisíc mladých lidí. A pak moderátor udělal výzvu k povolání: „Kdo cítí Ježíšovu výzvu následovat ho v kněžském povolání?“ A přišlo dopředu téměř 3.000 mladých mužů. I když jistě všichni se kněžstvem nestanou, ale každý z nich bude osobně doprovázen na cestě rozlišování. Zkouška, je-li zde povolání ke kněžství a dobré osobní doprovázení. – A pak moderátor udělal výzvu pro děvčata: „Kdo se cítí povolán Kristem stát se Kristovou nevěstou?“ Tak to řekl a neostýchal se to tak vyjádřit. A zase dopředu přišlo téměř 3.000 dívek. Jistě se všechny nestanou řeholnicemi, ale velmi mnohé začnou cestu hledání a možná najdou cestu k řeholnímu povolání. Kde je rodina živá, tam je i živé povolání ke kněžství nebo do řádu a obráceně. Myslím, že to ukazují obnovy v církvi stále znovu, jak to stojí v článku 31. – vztah mezi různými životními formami.

Rád bych teď poukázal na několik zvláštních otázek, celkem sedm, které nelze najít v textu *Vita consecrata*, a které ho částečně překračují.

1. Myslím, že v tom textu chybí jeden velmi důležitý bod. (To není kritika papeže nebo jeho spolupracovníků.) Chybí tady něco velmi důležitého pro

dnešní řeholní život. Téměř všichni přicházíme, mladí lidé dnes, ale i středověcí lidé, ze zraněných situací. O tom se bohužel v dokumentu nemluví. Mnozí z nás pocházejí z narušených rodin, z rozbitých rodin. Mladí lidé, kteří k nám přicházejí, vycházejí z mládeže, jaká dneska je. To znamená, že povolání k zasvěcenému životu nevychází z nějakého chráněného prostředí, z chráněné rodiny, ale pochází z takového světa, jaký dnes je. Ze světa, ve kterém mladí lidé ve velkém procentu žijí svou sexualitu způsobem, jak to dříve nebylo běžné. Často mají ve svém životě silná citová zranění, citové nejistoty. Co mi v tomto dokumentu chybí je, jak se vyrovnat s touto situací. Zasvěcený život je dnes pro mnoho mladých lidí cestou uzdravování. Když je ideál posazen tak vysoko, že se v něm tyto životní situace vůbec nemohou vyskytovat, pak tato cesta nebude pravděpodobně pro mladé lidi možná. Pokud bude tento ideál posazen až abstraktně vysoko, pokud nebude viděn jako cesta, pak se mladí lidé touto cestou nedají. Nynější papež se řadu let, už od Krakova, věnuje mimořádné pastoraci mládeže. Rád bych, abychom my, biskupové, měli aspoň trochu jeho schopnosti zacházet s mladými lidmi. Co mě teď fascinovalo při setkání mládeže v Římě je, jak papež dokáže ukázat tento ideál jako cestu. V Římě řekl mladým lidem: „Já vím, dneska je těžké věřit. Ale je to možné!“ To je řeč, se kterou mladý člověk může něco začít – je to těžké, ale je to možné. Dominikánský řád stojí velmi silně pod znamením milosrdenství. *Misericordiam Dei et vestram petimus*. Když vstupujeme do řádu, prosíme o milosrdenství Boží a řádu. Milosrdenství. Včera byl svátek milosrdenství. To se zde příliš málo vyjadřuje. Zasvěcený život je cesta uzdravování v zakoušení milosrdenství Ježíšova. Je to zkušenost, že církev je místem milosrdenství, kde se lidská bída setkává s milosrdenstvím Kristovým. Zasvěcený život je místem obrácení. A v článku 38. *Vita consecrata* je řeč o boji askeze. To je velmi důležité. *Vita christiana*, křesťanský život je boj. Ale *fragilitas humana*, lidská křehkost, je příliš málo vyjadřována. Myslím, že to musí mít dnes v úvahách o zasvěceném životě velmi důležité místo. Neznamená to ale, že se všichni staneme psychoterapeuty. Skutečná psychoterapie Ježíšova je milosrdenství, které ví o naší křehkosti, o našich slabostech, ale které nám s nadějí ukazuje cestu. To je první bod.

2. Druhou otázkou je problém starších spolubratří a spolusester v zasvěceném životě. A jde o péči o staré lidi vůbec. Myslím ale, že starí bratři a sestry v našich společenstvích jsou velmi důležitým prvkem. Vzpomínám si, když byl před mnoha lety Timothy Radcliffe převorem v Oxfordu, říkal, jak je důležité, aby mladí spolubratři slyšeli příběhy starých spolubratří. Živá

tradice, živá vzpomínka řádového společenství. Tady musíme jít *agere contra* – proti duchu doby. Duch doby odhazuje staré lidi na smetiště. Teď se na nich někde provádí euthanasie. Staří lidé dostanou dneska v Holandsku gratis pilulku, aby mohli brzy zemřít. Jeden německý filosof to ironicky nazval sociálně snesitelná brzká smrt. Staří musí stranou a zemřít. Dostanou pilulku, aby se sami mohli odstranit. V Holandsku se to už plánuje, smrtící pilulka pro staré. – My máme velmi mnoho starých spolubratří a spolusester. To je velký poklad paměti. A bdělost vůči tomu je, myslím, pro nás velmi důležitá.

3. V třetí otázce bych chtěl připomenout 46. článek o spiritualitě společenství. *Sentire cum ecclesia*. V textu *Novo millennio ineunte* hraje spiritualita společenství velkou roli. V mé generaci, generaci přijímané kolem roku 1968, byla rozšířená myšlenka, že řeholní společenství jsou jakýmsi prorockým protestním potenciálem – *dissentire cum ecclesia* – nesouhlas s církví. A v některých částech církve jsou dodnes řeholníci nosným elementem *dissensu*, nesouhlasu v církvi. Myslím konkrétně na USA – dělat opozici, odpor. Ne *sentire cum ecclesia*, cítit s církví, myslet s ní, ale být v opozici vůči církvi. Myslím si, že toto je zcela rozhodující otázka pro duchovní zdraví zasvěceného života. Chceme-li být uprostřed církve, *in medio ecclesiae*, nebo ne. Sv. Terezie z Avily říká: „Jsem dcera církve.“ To neznamená, že nesmí existovat žádná kritika. Řeholní život má prorockou dimenzi i v církvi – chudobou, citlivostí vůči sociální bídě. Ale to není *dissentire cum ecclesia*, nesouhlas s církví. Jako biskup mám zkušenost, jak důležité je *communio* mezi biskupem a řeholníky. Velmi jsem tím trpěl za mých mladých let ve Francii, kde bylo tehdy módou u dominikánů být v nesouhlasu s biskupy. To už přirozeně dneska není. Musí to ale přitom být vzájemné. I to je tady velmi zřetelně řečeno. Biskup musí chránit to, co je řeholním společenstvím vlastní. Já osobně musím před svým generálním vikářem hájit řeholníky, aby nedostávali příliš mnoho far. Bojuje tady ve mně biskup a řeholník. Protože je nutné, aby řeholní společenství mělo *vita religiosa*, skutečný život společenství. Když jsou všichni kněží na cestách po farnostech, už nemají žádný společný život, a tak se ztrácí svítivost společného života. Ale pokud mají bratři jen sedět doma u televizorů, pak by raději měli jít do farností. Jestliže opravdu žijí společným životem, je-li tady opravdová *vita communis*, pak je v tom má biskup podporovat a nemá jim nakládat příliš mnoho farností. Ale platí to i obráceně: řeholní společenství by mělo taky nést spolu s biskupem odpovědnost, péči o diecezi, o místní církve.

4. Teď přicházím ke čtvrtému, dosti obtížnému bodu. Je obsažen v článku 47. Univerzální církve a zasvěcený život. My, přinejmenším bratři, jsme exemptní. Biskup nesmí zasahovat do řádového života, protože je řád vyňat z jeho pravomoci. Exempce ale není osvobozením k tomu, aby si řády mohly dělat, co chtějí. Jezuité, kteří se staví proti papeži, jsou *contradictio in seipso*, protiřečí si. Proč? Nejen proto, že mají jako čtvrtý slib věrnost papeži, ale proto, že exempce je nástrojem univerzální církve. Proč papežové dali ve středověku dominikánům a františkánům exempci? Aby byli ve službě univerzální církve. Ale to znamená věrnost papeži. Jestliže dominikáni nejsou v hlubokém *consensu* s nástupcem Petrovým, pak raději ať ztratí svou exempci a přijdou „pod knutu“ biskupa. Exempce slouží světové univerzální církvi. Proto také papež v článku 47. píše: „Horlivé hlásání a šíření evangelia a trvalé upevnění církve na tolika místech světa, jakož i silný rozkvět křesťanství v těch nejmladších církvích, to vše by nebylo myslitelné – jak konstatovali sami otcové synody – bez vynaložené práce a námahy tolika společností zasvěceného života a společností života apoštolského.“ Světová misie byla dalekosáhle věcí řádů a institutů zasvěceného života. To ovšem je možné jen ruku v ruce s Petrovým úřadem. Tedy řeholníci v odporu vůči papeži je *contradictio in seipso*, proti-klad sám v sobě. To neznamená, že sv. Bernard nemohl odporovat papeži, nebo spíše tomu, co udělal, nebo že sv. Kateřina Sienská nemohla říci papeži Urbanu VIII.: „Bud'te konečně mužem!“ To ovšem není odpor, to je prorocké napomenutí.

5. Pátý bod vychází z článků 48. a 49. – společenství biskupa a řádů, dílčí církve a zasvěceného života. O tom už jsem vlastně mluvil a myslím, že to nemusím dále rozvádět.

6. Ještě bych však rád mluvil o šesté otázce – hnutí a řády. Když sv. Dominik a František začali své působení, cisterciáci a benediktini silně protestovali: co to má být? Žebrající mniši ve městech? Může to fungovat? Když jezuité přišli v roce 1554 do Vídně, Petr Kanisius a několik jezuitů, ubytoval je císař u dominikánů. Dominikáni ve Vídni byli tehdy poněkud v úpadku, měli málo dorostu a tedy hodně místa. Dominikáni tehdy silně protestovali proti jezuitům: co je to za řeholníky, kteří chodí do vězení a vedou si každý svůj vlastní život? Dnes dominikáni a jezuité protestují proti různým hnutím, nebo taky ne. Myslím, že ta nová duchovní hnutí jsou obdobným fenoménem jako cisterciácká, clunyjská, dominikánská nebo jezuitská reforma ve své době. Tak jako v 19. století vznikaly kongregace, tak ve 20. století

vznikala hnutí. Ať už jsou to focolare nebo charismatická obnova, cursilio nebo neokatechumenát, a také v těchto hnutích plno nových společenství. Vznikají teď četná řeholní společenství, takže dneska už ani Duch svatý neví, kolik jich je. Mnohá z nich nepřežijí, mají svou dobu a zase pominou, některá pravděpodobně zůstanou. Ve středověku bylo na sto mendikantských skupin. Přežili dominikáni a františkáni. Nesmíme tedy být domýšliví. Myslím, že je velmi důležité, abychom k těmto duchovním hnutím zachovávali dobré vztahy. Oni potřebují naše zkušenosti a my potřebujeme jejich oheň.

7. A tím se dostávám k poslednímu bodu – tři interní záležitosti zasvěceného života. První je **chudoba**. U nás v řádu bylo vždycky znamením životnosti, když byla znovu objevena chudoba. To znamená především velmi jednoduchý životní styl. Nikdy nezapomenu, když navštívil O. Damián Byrne Fribourg, tehdy jsem měl právě sliby. Večer jsem pak musel jet nočním vlakem do Říma. Měl jsem cestovat v lůžkovém voze a pak jsem se dověděl, že O. Damián jede týměž vlakem a má jen místo k sezení. Předchozí noc ale rovněž cestoval vlakem a také vsedě. Řekl jsem mu: „Otče Damiáne, prosím, vezměte si mé lehátko a já budu sedět. On to odmítl a cestoval skutečně nejlevnějším způsobem i jako magistr řádu. Myslím, že na všechny, kdo O. Damiána znali, muselo hluboce zapůsobit jeho svědectví chudoby. Tady nemůžeme nikdy být dost bdělí. Jaká je naše životní forma? – Druhou interní záležitostí, a tady může právník ukázat, jak zná Codex iuris canonici – co stojí v canonu 666? – **Používání hromadných sdělovacích prostředků**. Canon 666 – člověk si hned všimne, že je to číslo apokalyptického zvířete. Zneužívání hromadných sdělovacích prostředků v našich řádových společenstvích je ohrožením našeho povolání a docela konkrétně ohrožením čistoty. Zkusme čas využít spíše ke studiu, k četbě Písma sv., k *lectio divina*. Zneužívání hromadných sdělovacích prostředků je skutečně ohrožením zasvěceného života. – Třetím a posledním bodem je pro náš řád přirozené **studium**. Osobně to říkám se smutkem, protože jako biskup se neustále přesvědčuji o tom, jak těžké je najít čas ke studiu. Měli bychom si vzít příklad z nových hnutí, jak dokáží praktikovat například *scrutatio* Písma sv. nebo *lectio divina*, například neokatechumenát. Jak intenzivně dokáží žít s Božím slovem. Myslím, že je to dědictví, které nám předal sv. Dominik.

Teď jste si zasloužili za svou trpělivost ne-li ráj, tedy alespoň malou přestávku. Díky za pozornost.

Po přestávce následovala diskuse. Její záznam otiskneme v příštím čísle.

P. Gregory Anderson OP PILÍŘE DOMINIKÁNSKÉHO ŽIVOTA Dominikánská spiritualita pro laiky VIII. ŽIVOT VE SPOLEČENSTVÍ

Život ve společenství má zásadní důležitost pro všechny dominikány na všech úrovních. Je to skutečně jeden z pilířů dominikánského života. Pro členy prvního, druhého i třetího řádu to znamená skupinu mužů či žen vedoucích společný život podle řehole. My všichni z těchto kategorií žijeme pod stejnou střechou, řídíme se stejnou řeholí pod naším představeným a snažíme se jeden s druhým vyjít 24 hodin denně a sedm dní v týdnu. Může to být obtížné, když se střetnou naše osobnosti a ústrky a podráždění mohou vést ke tření a napětí a lidským selháním a jednotlivci si mohou způsobit zranění, zklamání a bolest v srdci. Na druhou stranu může být komunita nedobytnou věží. Život v komunitě vyžaduje oběti, musíme se vzdát osobních tužeb, ustoupit ostatním, zůstat klidný, když máme chuť vybuchnout a mnoho dalších věcí. Stojí to však za to, protože odměna – inspirace, kterou poskytují naši bratři a sestry, jejich společnost, jejich pomoc a zájem a především jejich láska, zdaleka převáží nevýhody. Je to váš domov, místo kam patříte a tam jste byli povoláni.

Vy jako dominikánští laici nebudete žít v tak těsné blízkosti, jako ti z nás, kteří patříme k bratřím, rozjímavým sestrám, či kongregačním sestrám, ale přes to je vaše sdružení opravdovou komunitou. Jste členy jedné rodiny, bratři a sestry ve svatém Dominiku, máte společný cíl, účel a poslání. Vaše sdružení je vaší komunitou, místem, kam jste byli povoláni.

V pravém slova smyslu jste podobni raným křesťanským komunitám, kterým psal svatý Pavel své dopisy. Ani oni nežili pod jednou střechou. Také oni se příležitostně scházeli, pokud okolnosti dovolily, tak pravidelně jednou za týden k eucharistii. Často jim v tom bránily pronásledování, nedostatek kněží a barbarské invaze. Snad bude užitečné připomenout si některé z Pavlových promluv k těmto komunitám a vztáhnout je na sebe. Římanům napsal: „V bratrské lásce se navzájem srdečně mějte rádi, v uctivosti předcházejte jeden druhého. V horlivosti neochabujte. Duchem plni zápalu, služte Pánu. V naději se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbě vytrvalí, podílejte se s věřícími na jejich životních potřebách, ochotně poskytuje

pohostinství.“ (Řím 12, 10-13) Galatským řekl: „Neste jedni druhým břemena a tak naplníte Kristův zákon.“ (Gal 6, 2) Filipány pobízel: „Dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojít jedna láska, že budete svorní a jednomyslní. Nedělejte nic ze sobectví, nebo touhy po prázdné slávě, ale pokora ať vás vede k tomu, že každý z vás bude druhého pokládat za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale všichni se snažte i o to, abyste prospívali druhým.“ (Fil 2, 2-4).

Nejkrásnější pasáž nalezneme v Pavlově dopise Kolosanům: „Když tedy si vás Bůh vyvolil, jste mu zasvěceni a miluje vás, projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, odpouštějte proto i vy. Nad to nade všechno mějte lásku, protože ona je svorník dokonalosti.“ (Kol 3, 12-14)

Když rozebereme tyto úryvky, vidíme, že láska by měla být punc křesťanské komunity. Láska, která se projevuje náklonností, úctou, pokorným jednáním, soucitem, laskavostí, jemností a trpělivostí. Když vyvstane konflikt, všichni by měli být pohotová k odpuštění. Je to druh společenství, který vyžaduje schopnost ustoupit, vzdát se osobních preferencí a nelibostí, nemáme brousit sekery ani se vzdávat, když věci nepokračují tak, jak bychom chtěli. Odměnou nám je, že je to škola lásky.

Svatý Pavel založil tyto promluvy na skutečnosti, že všichni křesťané byli spojeni jakožto údy jednoho těla Kristova. V našich komunitách či sdruženích jste spojeni nejen takto, ale navíc jako bratři a sestry ve svatém Dominiku, takže cokoliv řekl svatý Pavel o nich, platí pro vás dvojnásob.

Z tohoto důvodu dává řehole takový důraz na účast členů na setkáních sdružení každý měsíc. Píše se zde: Je povinností všech členů zúčastňovat se setkání pravidelně, jejich účast ať je zaznamenávána. Ať vyrozumí představeného nebo jiného představitele v předstihu v případě, že se nemohou zúčastnit. (III, B., 1, c)

Je zde též zdůvodněno, proč je to povinností: Společenství je závislé na hřívnách a milující službě každého člena. Poskytuje možnosti růstu v lásce a touze v dokonalosti. (II, A)

Následuje výčet těchto možností jako např. sjednocení se v společné lásce k Bohu a sdílení této lásky v eucharistii a společné modlitbě, studiu, službě

ostatním, vzájemné podpoře, něžnosti vůči trpícím a zarmouceným a obzvláštní starostí o naše zemřelé členy.

Z tohoto je zřetelné, že naše sdružení, naše dominikánská komunita by měla znamenat něco víc než jenom nějaké setkání, na které se mám dostavit. Účast na setkáních je pro nás nesmírně důležitá v rozvíjení těchto kvalit. Navíc bez vaší přítomnosti jsme méně, než bychom měli nebo mohli být. Jsme ochuzeni o ten důležitý prvek, který nám můžete přivést pouze vy. Jinými slovy vy potřebujete nás, ale také my potřebujeme vás. Prostě potřebujeme jeden druhého.

Než se toto rozvine, trvá to nějaký čas, ale určitě to přijde. Během tohoto procesu získáte z komunity jenom tolik, kolik do ní vložíte. Znam členy prvního řádu, kteří si stěžují, že jim komunita nic nedává. Samozřejmě, že ne. Nic do ní nevkládají. Drží se zpátky a čekají, až komunita vše vyřeší sama. V žádné větvi našeho řádu to takto nefunguje. Nefunguje to u bratří a určitě to nebude fungovat ani u laiků.

Každé sdružení, které existuje delší dobu, bude mít členy, kteří pro svůj pokročilý věk nemohou přicházet na pravidelná setkání. Stanou se tzv. modlícími se členy. Jsou pro sdružení důležití, protože se modlí za jeho růst, životaschopnost a rozvoj. Jak svatý Dominik dobře věděl, když zakládal klášter rozjímavých sester, jejich modlitba byla nezbytná, pokud měla být práce bratří v první linii plodná. Každé sdružení by mělo najít způsob, jak zůstat s těmito lidmi v kontaktu, vždyť v minulých letech mu tolik přispěli. Může to být jednotlivec, nebo skupina, která těmto členům pravidelně telefonuje, nebo je pravidelně navštěvuje.

Ale pocit sounáležitosti znamená více, než pouze starost o ty, kdo nemohou přicházet na setkání. Znamená také péči a starost o ty, kdo jsou přítomni. Můžeme to například udělat tak, že vymezíme část našich setkávání pro sdílení starostí, problémů a smutků a pro prosby o modlitbu. Měli bychom také sdílet naše radosti a zvláštní dary a prosit ostatní, aby se přidali k díkůvzdání.

Toto nám pomůže poznat se navzájem jako bratři a sestry. Jiný způsob je společná rekreace, což je důležitý prvek pro bratry. Jednoduše si můžeme společně dát kávu a sušenky během setkání a jednou za čas snad i nějaký táborák, nebo agapé, abychom posílili pocit sounáležitosti. Všechno toto je pro dominikánský život laiků stejně důležité jako pro život bratří.

Individuálním sdružením je nadřazen širší provinční celek s provinčním promotorem a provinční radou, která se schází alespoň jednou za rok, aby posílila soudržnost všech sdružení a umožnila sdílení nápadů, programů a aktivit. Existují také národní nebo regionální setkání a laici, stejně jako bratři, jsou rozšířeni po celém světě a často se konají světová setkání laických dominikánů. To nám pomáhá zdůraznit, že všichni patříme do jedné rodiny, dominikánské rodiny, všichni bratři, rozjímavé i kongregační sestry a laici jsou bratři a sestry ve svatém Dominiku.

Slibujeme vám růžovou zahradu, která má ale také trny. Potřebuje péči, okopávání, šlechtění. Jestliže každý z nás bude toto dělat, potom budou ty růže hojně kvést a budeme obklopeni krásou a opojení sladkou vůní svatosti.

převzato z www.stdominics.org/torch; přeložila Radka Štěpánka Macháčková

ERRATA

Otec Vladimír Koudelka OP nás upozornil na dvě chyby v posledních dvou kapitolách seriálu „Pilíře dominikánského života“. V čísle 12/2001 je na straně 22 uvedeno, že svatá Terezie z Avily stále usínala při meditaci. Ve skutečnosti šlo o svatou Terezií z Lisieux. V čísle 1/2002 na straně 15 je připomenuto Dominikovo vidění, v němž spatřil řád skrytý pod pláštěm Panny Marie. Autor poznamenává, že nejde o historicky doloženou událost, že se však stala součástí naší tradice. Týž příběh najdeme také v knize Růženec se svatým Dominikem (Karmel. nakl. 1996, str. 24), kde je uvedeno, že o něm vyprávěla sestra Cecílie. Otec Koudelka však upozorňuje, že stejnou příhodu popisuje už cisterciák Caesarius z Heisterbach o jednom opatovi svého řádu už před založením Řádu bratří kazatelů.

Raniero Cantalamessa

"OBRAŤTE SE KE MNĚ S POSTEM, PLÁČEM**A NÁŘKEM"** (Joel 2, 12)*Promluva přednesená 14. prosince 2001 před Janem Pavlem II. a kurií (2. část)***4. Zosobněné posty**

Ale nesmíme se mýlit: ani v postu se nevracíme nazpět. Musíme vynalézt nové formy asketického postu, odpovídající dnešnímu životu, který je jiný než před dvaceti nebo deseti stoletími. Klasický půst od jídla se stal v naší společnosti dvojnásobným. Ve starověku znali jen půst náboženský. Dnes existuje půst politický a společenský (hladovky!), půst hygienický nebo ideologický (vegetariáni), půst patologický (nechutenství), půst estetický pro udržení linie.

Nejpotřebnější a nejdůležitější forma postu v dnešní době se nazývá *střídmost*. Dobrovolně si odřící malé nebo velké pohodlí, něco, co je nadbytečné nebo neužitečné, je společenstvím s Kristovým utrpením, je to solidarita s chudobou mnoha lidí.

Je to také odmítnutí konzumní mentality. Ve světě, který udělal z povrchního a neužitečného pohodlí jeden z cílů své činnosti – zřící se nadbytečného, umět se bez něčeho obejít, neutíkat se stále k nejpohodlnějšímu řešení, nevybírat si to snadnější, přepychovější, vcelku žít střídavě – je účinnější než si ukládat umělé kajícnosti. A kromě toho musíme být spravedliví ke generacím, které přijdou po nás a které nesmějí být odkázány na to, aby žily z odpadků toho, co jsme my spotřebovali a vyplývali. Úcta ke stvoření má i ekologickou hodnotu.

Dnes se s oblibou všechno „personalizuje“, „zosobňuje“. Dopisy, které píšeme, šaty, které nosíme... Je třeba zosobnit také půst, navrhnout přiměřené osobní posty, tzn. odpovídající potřebám osoby, která je praktikuje. Jeden hymnus z postní liturgie hodin nám k tomu dává podnět:

Buďme teď ve všem střídavější, v pokrmech, spánku, při řeči,
i ve svých žertech, v nápoji, a bděme ostražitěji.

Neexistuje tedy jen půst od jídla a od pití. Existuje půst od slov, od zábavy, od podívaných, a každý musí sám objevit, jaký půst žádá Bůh zvláště od něho v určité chvíli života. Kromě jiného jsou takové posty méně vystaveny marnivosti a pýše, protože je nevidí nikdo než Bůh.

Pro někoho může být nejpotřebnější půst od *mluvení*. Apoštol píše:

„Ať vám z úst nevychází žádná ošklivá řeč, ale mluvejte jen taková slova, která mohou být k duchovnímu prospěchu tam, kde je toho třeba“ (Ef 4, 29).

Jsou slova špatná, která pomlouvají bratra (srov. Jak 4, 11), která zasévají koukol; slova, která se snaží postavit naše jednání do dobrého světla a jednání druhých do světla špatného, slova ironická nebo sarkastická. Není těžké naučit se rozeznávat zlá slova od dobrých. Stačí být uvážlivý v mluvení, předpokládat, kam slova směřují: zda k naší oslavě nebo k oslavě Boží a bratra, zda slouží k ospravedlnění, vzbuzení soucitu a k prosazení mého „já“, nebo naopak bližního.

Pro jiné je důležitější nežli půst od slov *půst od myšlenek*. Vysvětlím to slovy jednoho anonymního kartuziána z naší doby:

„Pozoruj jen jeden den běh svých myšlenek: budeš překvapen, jak často a jak nedůtklivě kritizuješ v duchu ty, s kterými rozmlouváš ve své fantazii, ne-li jiné, tedy ty, které máš nablízku. Odkud ty kritiky obyčejně pocházejí? Z nespokojenosti s představenými, kteří nás nemají rádi, neváží si nás, nechápu nás, jsou přísní, nespravedliví a malicherní k nám nebo k ostatním 'utlačovaným'. Nejsme spokojeni se svými spolubratřími, o nichž myslíme, že nemají pochopení, jsou tvrdohlaví, uspěchaní, ztřeštění, nebo urážliví ...Potom se vytvoří v naší mysli tribunál, ve kterém jsme prokurátorem, předsedou, soudcem i přísedícím; zřídka obhájcem, leda v náš prospěch. Předložíme křivdy; zvážíme důvody; obhajujeme se, ospravedlňujeme se, odsoudíme nepřítomného. Snad vypracujeme plány na odvetu nebo kujeme pomstu ...V podstatě je to našeptávání sebelásky, ukvapené nebo opovážlivé úsudky, rozjitřené vášně ...a závěr: ztráta vnitřního klidu“ (9).

Jsou osoby, které stráví hodiny a hodiny žvykáním jistých kořenů, které se jim převalují v ústech. Když se zdržujeme u těchto myšlenek, podobáme se jim, jenom s tím rozdílem, že to, co my přežvykujeme, je kořen jedovatý ...Myšlenky nevole, které vnuká sebeláska, je třeba nahradit myšlenkami odpuštění. Odpuštění má léčebnou hodnotu: uzdravuje toho, kdo odpouští, i toho, kdo odpuštění přijímá.

Konečně pro všechny je nezbytný každý den *půst od obrazů*. Žijeme v kultuře obrazů: tisk, kino, televize, internet ...Žádný pokrm, říká Písmo, není sám sebou nečistý. Ale mnoho obrazů je nečistých. Jsou privilegovanými

širiteli antievangelia: smyslnost, násilí, nemravnost. Je to zvláštní vojsko boha Mamona. Feuerbachovi se připisuje výrok: „Člověk se stává tím, co jí.“ Dnes musíme říct: „Člověk se stává tím, na co se dívá.“ Obraz má neuvěřitelnou moc utvářet a podmiňovat vnitřní svět toho, kdo jej přijímá. Přebývá v nás to, co si vpustíme dovnitř očima.

Pro kněze, řeholníka, hlasatele evangelia je toto dnes otázkou života nebo smrti. „Ale, otče,“ namítl mi jednou jeden z nich. „Což nestvořil oči Bůh, aby hleděly na všechno, co je ve světě krásné?“ „Ano, bratře,“ odpověděl jsem mu. „Ale tentýž Bůh, který stvořil oči, aby se dívaly, stvořil také víčka, aby mohl člověk oči zavřít. A věděl, co dělá.“

5. Přímluva

Druhá věc, kterou musí dělat kněží podle Joelova proroctví, je přímluvná modlitba: „Ať naříkají kněží, Hospodinovi služebníci, ať říkají: 'Ušetř, Hospodine, svůj lid.'“ Všichni známe gregoriánský zpěv: „*Parce, Domine, parce populo tuo...*“ Je převzat odtud. Jsou to slova proroka Joela v překladu Vulgáty. Myslím, že proto vyhlásil Svätý otec tento den postu. V případě Joela bylo jeho cílem vyprosit konec přírodních pohrom, vpádu kobylek a hladu. V našem případě máme vyprosit, aby ustaly pohromy zaviněné lidmi – terorismus a válka – a aby se obnovily cesty míru.

Přímluvná modlitba má mít v tomto případě formu upřímnosti srdce: „*Da pacem, Domine, in diebus nostris.* Dej mír našim dnům.“ Minulý pátek (7. prosince) byla v aule Pavla VI. provedena *Missa pro pace* od Wojciecha Kilara se sborem a orchestrem varšavské Národní filharmonie. Nejdokladnějším okamžikem bylo právě finále „*Dona nobis pacem*“, které samotné trvalo skoro sedm minut.

Co znamená přímlouvat se? Znamená spojit se ve víře se vzkříšeným Kristem, který se ustavičně přímlouvá za svět (srov. Řím 8, 34; Žid 7, 25; 1 Jan 2, 1). Znamená to sjednotit se s Duchem svatým, který „se za nás přímlouvá vzdechy, jež nelze vyjádřit, a Bůh ... ví, co Duch žádá“ (srov. Řím 8, 26-27).

Písmo svaté zdůrazňuje neobyčejnou moc, jakou má u Boha modlitba těch, které ustanovil za vůdce lidu. Bůh se kdysi rozhodl vyhladit svůj lid, protože si ulil zlaté tele, „kdyby se Mojžíš u něho nepřimlouval, aby odvrátil jeho hněv“ (srov. Ž 106, 23). Ve večerních chválách, vlastních pro pastýře,

najdeme tuto krásnou invokaci: „Odpustil jsi hříchy svého lidu pro modlitby svatých pastýřů, kteří prosili jako Mojžíš: pro jejich zásluhy očisťuj a stále obnovuj svou církev.“

Neustávejme v prosbách, i když říkáme: „Nikdy se nic nezměnilo, mnohokrát jsme klepali, a žádné dveře se neotevřely ...“ Pozor: snad jsi klepal na nějakou vedlejší bránu (doslova: vchod pro služebnictvo) a nevyšiml sis, že ti Bůh otevřel hlavní vchod. Dává ti něco důležitějšího pro věčnost než to, o čem jsi žádal ...Jednou objevíme, že žádná prosebná modlitba, pronesená s vírou a pokorou, aniž jsme se starali, zda byla nebo nebyla vyslyšena, nevyzněla nikdy naprázdno. Tím méně modlitba dnešní, která se pozvedá k Bohu od celé církve za mír a je podporována postem ...

Poznámky

9 - Jeden mnich. *Le porte del silenzio. Directorio spirituale* (Brány mlčení. Duchovní direktář), Milano 1986, str. 17.

Přel. Jiří Sýkora, SJ a Terezie Brichtová, OP

Verše o utrpení našeho Pána Ježíše Krista

Komunity našeho řádu se po vzoru svaté Kateřiny dei Ricci († 1598) rády oddávaly rozjímání o utrpení Páně. Přitom zpívaly níže uvedené verše, vyňaté z Písma svatého.

Po krátkém úvodu nebo po čtení z Písma svatého zpívá kantor tlumeně před obrazem našeho Pána Ježíše Krista níže uvedené verše. Přitom nechává mezi verši chvíle ticha k rozjímání.

1. Všichni moji přátelé a druzi *
mému neštěstí se vyhýbají. (Ž 37, 12a)
2. Uvězněn jsem, ven se nedostanu, *
oko mé je vysíláno hořem. (Ž 87, 9b-10a)
3. Jeho pot stékal na zem *
jako krůpěje krve. (Lk 22, 44b)
4. Smečka zlých psů mě obkličuje, *
zločinná tlupa stojí kolem. (Ž 21, 17)
5. Svě tělo vydává katům, *
a své líce rváčům. (Iz 50, 6a)
6. Svě tváře jsme neodvrátil od těch, *
kdo se mi posmívali a plivali na mne. (Iz 50, 6b)
7. Já pak mám až příliš blízko k pádu, *
stále mám svou bolest před očima. (Ž 37, 18)
8. Vojáci spletli korunu z trní *
a vsadili mu ji na hlavu. (Jan 19, 2)
9. Ruce mi proťali i nohy, *
všechny své kosti mohu spočíst (Ž 21, 18a)
10. Žluč mi kapali do mého jídla, *
v žízni mě octem napájeli. (Ž 68, 22)
11. Všichni, kdo na mne hledí, se mi smějí, *
rty sešklebují, potřásají hlavou. (Ž 21, 8)
12. Oni na mne krutě civíť
rozdělují si moje šaty, *
metají kostky o můj oděv. (Ž 21, 18b.19)
13. Svěho ducha ti do rukou vkládám, *
spasíš mě, Pane, Bože věrný. (Ž 30, 6)

Zde chór opakuje: Svěho ducha...

14. Pane, pamatuj na své služebníky, *
až přijdeš se svým královstvím. (Srv. Lk 23, 42)

Silnějším hlasem:

15. Ježíš však znovu mocným hlasem vykřikl *
a vypustil duši. (Mt 27, 50)

Nyní se udělá delší chvíle mlčení s přiměřeným postojem (s prostrací nebo pokleknutím); kantor pak pokračuje hlasitěji ve zpěvu a opět odděluje verše přestávkami.

16. O skutech lásky tvé, Pane, *
chci navěky zpívat. (Ž 88, 2)
17. Vpravdě bolesti naše vzal na sebe, *
co my jsme měli trpět, on snášel. (Iz 53, 4)
18. A přece byl poraněn pro naše hříchy, *
za naše viny byl rozdrčen. (Iz 53, 5)
19. Všichni jsme zbloudili jako ovce, *
každý z nás si šel po své cestě. (Iz 53, 6a)
20. Pán dal, aby naň padly *
nepravosti nás všech. (Iz 53, 6b)
21. Procitni, Pane, proč ještě spíš? *
Vzbuď se a nechtěj nás ztratit navždy! (Ž 43, 24)

Zde chór opakuje: Procitni, Pane, ...

A kantor opakuje znovu: Procitni, Pane, ...

22. Hle, Bůh je můj Spasitel, *
doufat mohu bez obavy. (Iz 12, 2)
23. Proto tě prosíme, pomoz svým služebníkům, *
vždyť jsi je vykoupil předrahou krví. (Te Deum 15)

V: Smiluj se nad námi, dobrotivý Ježíši.

R: Když jsi z lásky pro nás trpěl.

Modlitba: Shlédni, prosíme, Pane, na tuto svou rodinu, pro kterou se náš Pán Ježíš Kristus neváhal vydat do rukou zločinců a dát se ukřižovat.

Po této modlitbě mohou bratři a sestry podle okolností uctít Spasitelův obraz. Mezitím je vhodné zpívat hymnus "Vexilla Regis" z nešpor Svatého týdne, nebo jiné zpěvy.

PROVINCIAL DOMINIKÁNŮ

P. Alvarez Kodeda OP, Husova 8
110 00 Praha 1; tel/fax/záz. 02/242 196 85
provincialop@volny.cz

MNIŠKY KAZATELSKÉHO ŘÁDU

S. M. Michaela Smrčková OP
Dolní Česká 1, 669 00 Znojmo
tel. 0624/221 161

S. M. Pavla Dobalová OP
Lysolajské údolí 106/2, 165 00 Praha 6
tel. 02/20 92 31 59
e-mail: monialesop@volny.cz

ŘEHOLNÍ INSTITUT ROZJ. SESTER

S. M. Terezie Eisnerová OP
Nám. bří Jandusů 21
104 00 Praha 10 - Uhřetíněves
tel. 02/677 126 11, 677 126 14
e-mail: sestryop@volny.cz

**ČESKÁ KONGREGACE SESTER
DOMINIKÁNEK**

S. M. Slavomíra Měřičková OP
Veveří 27, 602 00 Brno, tel. 05/412 148 46
e-mail: dominikanky.brno@worldonline.cz

Konvent sester dominikánek
Katolický domov studujících
Černá 14, 110 00 Praha 1
vrátnice KDS: 02/24 93 44 96
ředitelna + fax: 02/24 93 68 56
konvent sester: 02/24 93 46 55
e-mail: cernaop@op.cz; kds@op.cz

DÍLO BLAŽENÉ ZDISLAVY

MUDr. Jitka Krausová
Dominikánské nám. 1/92
412 01 Litoměřice, tel. 0416/4553

**SDRUŽENÍ KNĚŽÍ A JÁHNŮ SV.
DOMINIKA**

P. Antonín Damián Nohejl
Řím.-katol. farnost, 267 54 Praskolesy 33
tel. 0602/327 842; e-mail: adnohejl@volny.cz

MODERÁTOR LAICKÝCH SDRUŽENÍ

Dagmar Ester Kopecká
Na Zlíchově 221/8, 152 00 Praha 5
tel./fax: 02/515 546 69;
e-mail: ester@op.cz

KAZATELSKÉ STŘEDISKO

P. Jan Rajlich OP, Husova 8, Praha 1
e-mail: jan@op.cz

DOMINIKÁNSKÁ KNIHOVNA

Fr. Efrém Jindráček OP, Husova 8, Praha 1
výpůjčky jen do studovny: po a út 10 - 14 h.
e-mail: oplibp@volny.cz

**NAKLADATELSTVÍ KRYSAL OP
MĚSÍČNÍK AMEN**

Husova 8, 110 00 Praha 1, tel. 02/242 377 50
http://krystal.op.cz
e-mail: krystalop@volny.cz

RADIO VERITAS

P. Metoděj Kočí OP
Husova 8, 110 00 Praha 1, tel. 02/242 18 443

SALVE. Revue pro teologii a duchovní život
Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové
049/5513329, e-mail: dominika@diecezezhk.cz

ROSA MYSTICA

Časopis pro duchovní život
vydává: První sdružení přátel bl. Hyacinta M.
Cormiera OP v Brně

HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR

Radim a Kateřina Ucháčovi
Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5
uchac@prolife.cz; http://www.prolife.cz

HNUTÍ SVĚTLO - ŽIVOT (OÁZY)

P. Jan Rajlich OP
http://oaza.op.cz; http://ain-karim.op.cz

Mons. DOMINIK DUKA OP

biskupství královéhradecké
Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové
tel. (sekretář) 049/551 33 29, fax 551 28 50
e-mail: duka@diecezezhk.cz

DOMINIKÁNI NA INTERNETU

www.op.cz; op@op.cz
informace: Martin M. Rosenbaum
tel. 02/683 65 32; e-mail: me2d@star.cz

PŘÍSPĚVKY NA VYDÁVÁNÍ OPUSCULA

122918389/0800 (ČS) var. symbol 332

FOND LSSD NA POTŘEBNÉ

122918389/0800 (ČS) var. symbol 211

Ježíš jim znovu řekl: Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás. (Jan 20, 21)

Ježíš posílá učedníky ven z bezpečí. Toto je pouze začátek jejich hlásání. Být hlasatelem znamená být poslaný Bohem; ne všichni však jsme posláni stejným způsobem. Pro sestry a bratry to často znamená doslova být posláni na jiné místo. Mě bratři poslali do Říma. Je to moje naděje. A společně s rozvojem dobrovolníků vidíme laiky vyslané do ostatních částí světa, aby se tam podíleli na našem kázání: Bolívijci Filipincům, Filipínci Francouzům. Poslaný pro mnohé z nás znamená být připravený sbalit si kufry a jít.

Vzpomínám si, jak mi jeden starý bratr říkal, že žádný bratr nemá víc než může unést. Pro kolik z nás by toto platilo?

Pro mnohé členy naší rodiny být poslaný neznámá cestovat. Sestry jsou členkami kláštera a obvykle v něm zůstávají celý svůj život. Mnozí laici jsou ženatí, vdané, mají svá zaměstnání, což znamená, že nemohou vstát a odejít. Být poslaný je víc než jen fyzická mobilita. Znamená to být tu z Boha a pro Boha. To je naše existence. Ježíš je poslaný Otcem, neznámá to však, že by opustil nebe a přišel na jiné místo zvané Zem. Jeho pravá existence je být z Otce. Být poslaný je to, čím byl On, čím je On, nyní a na věky!

Být kazatelem znamená, že každý z nás je poslaný od Otce k těm, které potkáme. Manželka je poslána k manželovi a manžel k manželce. Každý je Božím slovem pro druhé. Mniška neopouští svůj klášter, ale je stejně tak poslána jako každý jiný bratr. Je poslána k sestrám, a celý klášter je tak Božím slovem poslány pro nás. Někdy své poslání přijímáme setrvávajíc na místě, kde jsme, abychom na tom místě přebývali jako slovo života.

Jedno z mých oblíbených laických společenství je ve vězení v Norfolku, v Massachusetts v USA. Členové tohoto sdružení nemohou jít kamkoli. Pokusí-li se o útěk, budou násilně zastaveni. Jsou však kazateli ve vězení, posláni být slovem naděje v místě utrpení. Jsou posláni jako kazatelé tam, kam mnozí z nás nemohou přijít.

Ježíš však nejen posílá učedníky ven ze zamčené místnosti; ale také je shromažďuje do komunit. Posílá je na kraj Země a vyžaduje od nich, aby byli jedno, jako Otec a On jsou jedno. Učedníci jsou sjednoceni v komunitě a zároveň jsou rozesláni do misí. Věřím, že tento paradox je pro dominikánský život klíčový. Když Dominik dostal bulu stvrzující Řád, vrátil se do své malé komunity v Toulouse a rozeslal bratry. Dřív než byla komunita založena, rozdělil ji. Bratři vůbec nebyli nadšení či odhodlaní vydat se na cesty, ale kvůli sv. Dominikovi vytrvali.

Během svého života Dominik rád rozesílal bratry, ale zároveň je shromažďoval v jednotě. Jsme rozesláni pro hlásání, ale současně jsme jedno, když ohlašujeme jedno Království, do kterého je pozvané celé lidstvo. Sv. Pavel píše: „*Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni.*“ (Ef 4, 4) Nemůžeme hlásat Království a být rozdělení. Proto jsme stále bojovali, abychom nebyli rozdělení.

Timotky Radcliffe OP, úryvek z poselství světovému setkání dominikánské rodiny v Manile 2000